

на смерть. Що й казати про людей, які дотримуються і сповідують іншу світову релігію. Їх чекає смерть, причому досить жорстока і болісна.

Найбільшим збройним конфліктом, в якому залучено ІДІЛ, залишається війна за Алеппо – збройний конфлікт між збройними силами Сирії і опозиційної Вільної армією Сирії, підтримуваної різними угрупованнями ісламістів навколо міста Алеппо, що є першим за чисельністю населення містом в Сирії. У боях також беруть участь курдські бійці з «Загонів народної самооборони», які мають підтримку від США і Росії і не конфліктують з режимом Башара Асада. Один з центральних епізодів громадянської війни в Сирії.

Список використаних джерел

1. Сацута А.І. Тероризм як соціально-політичне явище. Протидія в сучасних умовах: монографія / А.І. Сацута. – К.: Либідь, 2015 – 367 с.

2. Антитерористична боротьба // Політологічний енциклопедичний словник / уклад.: Л.М. Герасіна, В.Л. Погрібна, І.О. Поліщук та ін.; за ред. М. П. Требіна. – Х.: Право, 2015. – 452 с.

3. Друг Арій. Ісламська загроза та ідеологія ІДІЛ // Січовик. – 2016. – 03 лютого. – С. 11-12.

4. Ігоніна Ю.С. Особливості боротьби з тероризмом / Ю.С. Ігоніна. – Дніпро: Дніпро-ВАЛ, 2014. – 82 с.

5. Россия совместно со странами Ближнего Востока создает координационный центр для борьбы с ИГИЛ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://echo.msk.ru/news/1629570-echo.html>

6. Соснин В.А. Современный терроризм и проблема мотивации террористов смертников / В.А. Соснин // Национальный психологический журнал. – 2010. – №2. – С. 53-55.

7. Грубінко А.В. Історія держави і права зарубіжних країн: навчальний посібник / Грубінко А.В. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2014. – 656 с.

8. Grubinko A. International Interests of Great Britain in the Conditions of Modern Crisis of the European Security System / A. Grubinko // Historia i Polityka. – Torun: Nicolas Copernicus University. – 2015. – No 14 (21). – pp. 67-83.

Роман О., Пінчук В.

*студенти III курсу Навчально-наукового Юридичного інституту
Національного авіаційного університету (Київ)*

*Науковий керівник: к.і.н., доцент, доцент кафедри
теорії та історії держави і права НАУ*

Череватюк В.Б.

РОЗВИТОК КОНЦЕПТУ ПРАВ ЛЮДИНИ У ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ ВЧЕННЯХ

Якщо детально проаналізувати, то 2016 рік у сфері прав людини був вкрай важким для України. Про це свідчать конкретні факти наростання проблем в державному управлінні, перевтомою людей від АТО, постійне підняття тарифів, що ставлять цілий ряд категорій громадян за межу виживання. Можемо також спостерігати за рішеннями судів щодо обмеження права на свободу вираження і зборів. Серйозні проблеми існують із забезпеченням прав

декількох мільйонів внутрішньо переміщених із зон бойових дій і окупованих територій громадян України. Свобода слова серйозно обмежується. Доступ громадян України до інформації з джерел що не відображають офіційну точку зору ускладнений або взагалі закритий. Впродовж року не виконана більшість зобов'язань взятих Україною перед ЄС в рамках Угоди про асоціацію. Все це потребує осмислення і вкотре звернення до витоків та розвитку сфери прав людини.

Можна констатувати, що права людини ігнорувалися і порушувалися на протязі всієї історії цивілізації. А освідченні люди, мислителі, фахівці у сфері права розмірковували над питаннями кількісного збільшення обсягу прав людини та якісного їх наповнення новим змістом. Велика ідея природної рівності людей і волі всіх людей вперше була висловлена мислителями-софістами (V–IV ст. до н. е.). В їх працях, ще в ті часи, були закладені основи концепції природного права. У центр головного мірила всіх речей вони поставили не традиційне божественне начало, а людину.

А ось Арістотель називає право, в цілому, як політичне явище - "політичним правом". Це, зокрема, означає неможливість існування неполітичного права, а також відсутність права в неполітичних (деспотичних) формах спілкування, суспільного устрою і правління. Причому, політичне право, за Арістотелем, "частково природне, частково умовне. Природне право — те, яке скрізь має однакове значення і не залежить від того чи його визнають, чи не визнають. Умовне право — те, яке спочатку могло бути без істотної різниці таким або іншим", але після того, як воно визначається (фіксується), ця можливість втрачається. Тобто, Арістотель не зводить всього права до права, створеного шляхом волевиявлення, тобто встановленого людьми. Підкреслюючи, що, хоча вся область права і змінюється, проте поняття справедливості в праві може змінюватися тільки певним чином. Природне право є природним, перш за все, тому, що воно політичне, адекватне політичній природі людини і висловлює вимоги і уявлення про політичну справедливість у людських взаємовідносинах[1, с. 131].

Аналізуючи праці римських юристів можна зробити висновок, що ними був зроблений суттєвий внесок у розвиток юридичних уявлень про права людини. Абстрактне уявлення про природно-правову справедливість було трансформовано в принцип позитивного права і стало основним критерієм дійсного права. Саме ідеєю справедливості, тобто відповідності права вимогам життя, керувались римські юристи, створюючи «право юристів». Трактуювання справедливості як необхідної властивості самого права і констатуючого моменту його поняття означало, що всі норми, які суперечили вимогам принципу природно-правової справедливості, не мають юридичної сили[3, с. 33].

Для середньовічного періоду розвитку прав людини характерні певні здобутки, які виникали як компроміс та вперше закріплювалися у певній юридичній формі. Так, у середньовічній Англії протистояння короля із баронами та лицарями завершилося прийняттям у 1215 році Magna Charta Libertatum (Велика Хартія Вольностей). Цей документ визначав права, які можна було відстоювати за певних обставин, але вони ще не містили всеосяжну філософську концепцію особистої свободи. Свобода часто розглядалася, як права, які надають окремим особам чи групам людей їхні звання чи статус [4, с. 139]. Зазначена хартія традиційно вважається першим

правовим документом, в якому закладено основи концепції прав людини, створено передумови для подальшого утвердження свободи і панування закону в житті суспільства.

Суттєве значення в розвитку християнських концепцій прав людини мало вчення Томи Аквінського про природний закон, який на його думку наказує всім людям прагнути до самозбереження і продовження роду, шукати істину і справжнього Бога, поважати гідність кожної людини. Це положення про божественну за своїм першоджерелом гідність всіх людей було значним внеском Томи Аквінського, і в цілому християнського гуманізму, в концепцію невід'ємних природних прав людини. У європейському контексті концепція прав людини з'являється починаючи з вісімнадцятого століття, як утвердження гідності кожної людини, незалежно від її ідей, переконань або релігійної приналежності. З самого початку це твердження прав людини було засноване на принципах, що вважаються очевидними і загальними для всіх людей; на принципах, які досі зберегли все своє значення, являючи собою основу культури прав людини.

Посильний внесок у розвиток доктрини і конституційно-правової практики усфері прав людини зробили також такі американські мислителі, як Т. Пейн, Т. Джефферсон, А. Гамільтон, Д. Медісон та ін. Томас Пейн вважав, що в основі всіх цивільних прав лежать права природні, які належать людині по праву її існування. Сюди відносяться всі інтелектуальні та духовні права, так само і право особистості домагатися свого благополуччя і щастя, так як це не обмежує природні права інших. Цивільні права є тими, що належать людині як члену суспільства. Всупереч Гоббсу, Т. Пейн вважав, що людина в державі не має відмовлятися від своїх прав, а від здійснення одних бажань, щоб були забезпечені інші. Перш за все сюди відноситься безпека і захист, а також інтелектуальні (в тому числі свобода совісті) і юридичні права [2, с. 110].

Англійський просвітник Джон Локк розмірковуючи про гарантії держави щодо природних прав людини, а саме – права на життя, свободу і приватну власність, навряд чи підозрював, як зміниться розуміння його ідей через три століття. Здавалося б, створення першої всесвітньої організації з величезною розгалуженою структурою правозахисних організацій – ООН – виправить ситуацію. Однак не все так сталося як гадалося. До березня 2016 року місія ООН з прав людини оприлюднила 17-ть звітів про ситуацію з правами людини в Україні. У цих ключових документах висвітлюється широке коло проблем у сфері захисту прав людини, серед іншого: довільні затримання, кількість страт, застосування тортур, сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом, свобода пересування, доступ до послуг систем охорони здоров'я та освіти, право на справедливий суд і доступ до судового розгляду, а також питання, пов'язані зі свободою мирних зібрань, об'єднань і вираження

Один із ґрунтовних висновків: те, що права людини — понад усе. Це те, що повинна оберігати кожна нація, людство в цілому. Коли права людини забезпечені — можливості для різного роду трагедій мінімальні. В європейській культурі дуже важливим стало дотримання права. Правові держави забезпечують можливості для нормального розвитку людини в рамках того, щоб не заважати іншим.

Список використаних джерел

1. Арістотель. Політика. – К.: Основи, 2000. – 131 с.

2. Ковінько Д.В. Історія ідей та основні етапи розвитку прав людини / Д. Ковінько // Адміністративне право і процес. – 2012. – № 2. – С. 109-115.
3. Крегул Ю.І. Права і свободи людини: [навч. посіб. для студентів вузів] / Крегул Ю.І., Ладиченко В.В., Орленко О.І. – К.: Книга, 2004. – 288 с.
4. Цвік М.В. Загальна теорія держави і права: [підруч. для студентів вузів] / ред. Цвік М.В., Петришин О.В., Ткаченко В.Д. – Х.: Право, 2002. – 430 с.

Романюк І.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного факультету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри кафедри
теорії та історії держави і права ТНЕУ
Баран А.В.*

ЩОДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО- ПРЕСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ (ДО 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ)

Інтеграція у європейський інформаційний простір є складовою входження України до спільноти європейських держав. Розвиток інформаційного суспільства розпочався саме у розвинених країнах Заходу, що зумовило важливу роль інформаційно-культурної політики у стратегії державного розвитку країн ЄС. Тому преса та інші засоби масової інформації у європейській спільноті стали правомірними суб'єктами суспільних відносин, перебуваючи у правовому просторі на основі функціонування системи правового забезпечення. Саме через це в умовах євроінтеграції актуальним є дослідження історії розвитку інформаційного законодавства в Україні, зокрема правового забезпечення засобів масової інформації та інформаційно-пресової діяльності в період існування Української Центральної Ради. Слід зазначити, що критичною проблемою на даному етапі була відсутність необхідного масиву законодавчих актів, серед яких фактично не було конкретних правових норм щодо регулювання інформаційної сфери, проте це не було перешкодою для проведення досить ефективної на той час інформаційної та пресової діяльності (пропаганди).

Зокрема, аналізуючи нормативні приписи Конституції УНР, прийнятої 29 квітня 1918 р., слід виділити ст. 16, якою встановлювалася таємниця листування та відповідальність за її порушення, а також ст. 17, яка стверджувала неможливість обмеження громадян УНР та інших осіб в правах слова, друку, сумління, організації, страйку [1].

Початок української революції в березні 1917 р. та створення Української Центральної Ради спричинили активні мобілізаційні процеси у культурно-освітній сфері суспільного життя та зумовили високий рівень залучення суспільства у політичний процес. Основним політичним засобом в боротьбі за владу та підтримку населення в умовах невизначеності адміністративно-правового механізму стала інформаційна пропаганда.

Ефективність державно-правової діяльності перебувала в тісному зв'язку з інформаційною діяльністю політичних суб'єктів, що поєднувала в